

at ved en ny Skattelov skulde Tabene bæffes, men jeg antager det for givet, at dette ikke har været Meningen. Jeg har antaget det for hans Mening, hvad jeg ogsaa troer er rigtigt, at vi skulde tage af den tilstedeværende Beholdning. Jeg kan med den ærede Taler, for mit Bekommende her ligesom ved Dverbanen, ikke troste mig til at sige Ja, hvor meget jeg end erkjender, at den nærværende høitærede Indenrigsminister har indlagt sig overordentlig Fortjeneste ved den ellers tilfredsstillende Måde, hvorpaa han har behandlet denne Sag. Jeg vil altsaa i Forening med den nævnte ærede Landstingsmand sige et bestemt Nei.

Bloug: Jeg vil paa ingen Måde bebrejde den ærede Minister, at han ikke vil gaae imod Best. Men jeg haaber, at han ikke vil blive stødt, naar jeg har antaget, at den Bane, han kalder den vestlige, bagved hvilken der dog ligger adskillige andre vestligere Baner, ikke var ham absolut modbydelig, siden han i den os meddeelte foreløbige Overenskomst med Entreprenøren selv har opstillet den som et af de mulige Alternativer. Jeg bebrejder ham som sagt ingenlunde dette, og jeg bebrejder ham overhovedet Intet, men jeg beklager kun, at han ikke har fastholdt sit oprindelige Forslag, og det ene og alene af den Grund, at jeg troer, at det vilde man bedst være kommen overens om. Den ærede Minister har sagt, at han vilde have holdt paa det, hvis Andre havde holdt paa det. Jeg skal derfor tillade mig at stille det op til anden Behandling, med Tilføielse af en Bemærkning til at anlægge Canalen imellem de midlybste Søer. Jeg skal ikke holde paa Folkethingets Lov, siden Ministeren saa absolut modsætter sig den, og det er endogsaa muligt, at jeg tilsidst kan komme til at stemme for Ostbanen, af Hensyn til hvad først den 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) og siden Ministeren med fuld Føie have fremhævet, at nemlig denne Sag nu bør bringes til Ende, og at den Mand, med hvem vi nu i over 9 Aar have underhandlet om den jydskke Jernbane, sandelig ikke er bleven godt behandlet her i Landet. Vil man ikke for bestandig drive ham bort fra Landet, saa bør

denne Sags endelige Afgjørelse ikke forhales længere.

M. P. Bruun: Jeg maatte maaffee tillade mig at opholde det ærede Ting et Øieblik for at hittede nogle Ord i Anledning af, hvad den sidste ærede Taler hittede. Han har i sit forrige Foredrag taget til Indtægt for den vestlige Retning af Banen det Forslag, der i sin Tid blev indgivet af de jydskke Stænder i 1846. Det var et Forslag, der gik ud paa at lægge Banen fra Viborg over Højerhøgen mod Syd. Men jeg troer, at man med Føie kan sige, at hvad der ligger 14 Aar tilbage egentlig ikke kan tages til Indtægt; i 14 Aar kan man dog rigtignok forandre sin Anskuelse, selv om Forholdene vare ganske de samme; men hertil kommer, at Forholdene ere ikke de samme nu som dengang. Jeg kan tale om denne Ting med Sikkerhed, thi jeg har selv deeltaget i hine Forhandlinger; dengang troede man, at det saa at sige ikke var muligt at føre Banen ned over Østfyten, det blev af Sagkyndige med Bestemthed paastaet, at det kun var muligt med en urimelig Bekostning. Det var Tider, da man ikke talte om Stigninger af 1—100, men om Stigninger af 1—400, 1—500. Hadde man kunnet tænke sig Muligheden af at faae for en forholdsmaessig Betaling en Østfytbane ihjelpaa, saa troer jeg at kunne sige, at man dengang havde foretrukket dette. Man var enig med sig selv om, at Linien fra Viborg over Højerhøgen ihjelpaa for den største Deel af det Stykke, den gik igjennem, ikke vilde have stor Betydning, men man gik ud fra, at hvad der laa bagved, nemlig hele det frugtbare Land vestpaa, vilde have det, og det traagtede man efter at bringe i Forbindelse med Syden. Jeg troer vist, at det ærede Ting vil give mig Ret i, at en Hensyn til Anskuelserne om Jernbanesagen i 1846 ikke har Meget at sige; thi Anskuelserne derom ere betydeligt klarede siden dengang.

Bloug: Jeg har ikke paa nogen Måde taget Forslaget i de jydskke Stænder i 1846 til Indtægt, thi, som den ærede Taler meget rigtig sagde, det er et saa langt tilbage i Tiden